

Hồi 35

Tuyệt Câu Kinh Biến

Bỗng nhiên, trên sơn đạo truyền xuống tiếng mắng chửi như đại đồng chung:

- Lão cẩu tử, người trốn trong đó không chịu ra thì còn gì là anh hùng. Ha ha ... Ta cứ tưởng Thiết Diện Cô Hành Khách là một anh hùng, nào ngờ chỉ là một con chó điên.

Y Phong giật mình, chàng lập tức nhận ra đó là giọng của Diệu Thủ Hứa Bạch.

Tôn Mẫn, Lăng Lâm cũng đều biến sắc, dường như Tôn Mẫn cũng biết chuyện Nam Thâu Bắc Đạo tranh đấu với nhau đến chết mới thôi, nên bà buột miệng nói:

- Phải chăng là Diệu Thủ Hứa Bạch cũng đã đến đây ?

Lăng Lâm chau mày nói:

- Đó là nhân vật như thế nào, sao lại ngông cuồng như vậy, đi, chúng ta đến đó xem thử.

Nói đoạn, nàng kéo tay Y Phong, hai người lướt như bay trên sơn đạo, trong lòng Y Phong tuy do dự bất định, nhưng chàng cũng để mặc nàng kéo đi. Chàng cảm thấy thân pháp của nàng nhẹ nhàng uyển chuyển, trình độ khinh công tăng tiến hơn một năm trước có đến mười lần, bất giác chàng thầm khâm phục Tam Tâm Thần Quân. Quả nhiên phương pháp truyền thụ võ công của vị kỳ nhân võ lâm này có chỗ khác người, chỉ trong thời gian ngắn một năm mà đã dạy ra một đồ đệ xuất sắc như thế.

Lướt đi chừng mười trượng thì đến cuối sơn đạo, Y Phong quét mục quang nhìn ra, chàng thấy một bóng người to lớn đang đứng ở đó, lão quát hỏi:

- Kẻ nào ?

Tất nhiên bóng người to lớn đó chính là Diệu Thủ Hứa Bạch. Sau tiếng quát thì lão đã nhận ra kẻ đến là ai, thế là lão vuốt râu, cười lớn rồi nói:

- Thì ra là người, ha ha ... lại đưa một tiểu cô nương đến nữa à ?

Tôn Mẫn cũng đã xuất hiện, Hứa Bạch tiếp lời:

- Hai người à ?

Diện mục Lăng Lâm vốn đầy nộ khí, nhưng thấy đối tượng khiến mình phần nộ nhận ra Y Phong thì nàng bất giác ngó người, nhất thời kiềm chế những lời định mắng chửi lại.

Tôn Mẫn cũng ngạc nhiên, bà buột miệng nói:

- Y Phong, người quen biết lão ta à ?

Y Phong chậm rãi gật đầu, Diệu Thủ Hứa Bạch phá ra cười một tràng cuồng ngạo, đoạn lão phi đến nắm tay Y Phong và nói:

- Người đến thật đúng lúc, cho người xem cảnh tượng của lão cầu tử Vạn Thiên Bình, bọn ta vừa đánh vừa đi đến đây, đột nhiên trong phi các có một nữ nhân chạy ra, vừa réo vừa gọi Vạn Thiên Bình. Ha ha ... Người biết là bình sinh ta rất không muốn tranh cãi với nữ nhân, do đó ta mới ngừng tay, để lão cầu tử vào phi đình tận hưởng khoái lạc. Nào ngờ trong phi các đột nhiên bay ra một dải lụa trắng, lão cầu tử Vạn Thiên Bình chộp lấy đầu dải lụa rồi biến mất cho đến tận bây giờ.

Lão ngửa mặt cười lớn một tràng và nói tiếp:

- Lão ta một đi không trở lại, ta đứng đây mắng chửi cả nửa ngày, nhưng lão ta cứ như con rùa đen tịt đầu ...

Lăng Lâm chau mày, bỗng nhiên nàng cười nhạt một tiếng, cắt lời Hứa Bạch nói:

- Lão lão là ai ? Sao dám mắng chửi phu quân của dì dì ta như vậy ? Lão đã lớn tuổi như thế mà chửi mắng chẳng khác một đứa trẻ, hừ, lão chẳng biết thế là xấu hổ ư ?

Diệu Thủ Hứa Bạch ngớ người, lão nói:

- Phu quân của dì dì người ?

Lão liếc qua nhìn Y Phong, liếc qua trái nhìn Tôn Mẫn, sau đó nhìn Lăng Lâm, cười lớn rồi nói:

- Tốt, tốt, tiểu cô nương có chí khí lắm, mấy mươi năm qua chẳng có ai dám chửi lão phu một câu, bây giờ tiểu cô nương nói lão phu giống một đứa trẻ, không biết xấu hổ, ha ha ...

Lão chỉ Y Phong và tiếp lời:

- Tiểu tử, những cô nương mà người kết giao, thật là người sau lợi hại hơn người trước.

Y Phong đỏ mặt, chàng chưa kịp nói thì Tôn Mẫn đã lên tiếng:

- Có lẽ các hạ là Diệu Thủ Hứa Bạch đại hiệp ?

Hứa Bạch lại ngớ người, lão vội gật đầu, nói:

- Không sai, lão phu chính là Hứa Bạch.

Tôn Mẫn cười nhạt, nói:

- Hùng danh của Hứa đại hiệp chấn động võ lâm từ lâu, nói năng không nên cẩn trọng một chút để bọn tiểu bối còn có chỗ học hỏi.

Mục quang của Hứa Bạch rực sáng, râu tóc đều dựng lên, nhất thời thân hình vốn to lớn của lão như cao to thêm một chút. Nhưng Tôn Mẫn vẫn thản nhiên, dường như

trên đời này chẳng có chuyện gì khiến phụ nhân kiên cường này phải khiếp sợ. Bỗng nhiên Hứa Bạch cười ha ha một tràng rồi nói:

- Người sai rồi, người sai rồi, ta chẳng phải là đại hiệp gì cả, ta chỉ là một tên trộm cắp.

Tiếng cười chợt tắt, song mục lại hiện thần uy, lão nói tiếp:

- Có điều ta phải hỏi người, người là ai, dựa vào đâu mà muốn quản vào chuyện của lão phu ?

Đoạn lão quay sang nói với Y Phong:

- Nếu lão phu không vì sự giao tình giữa người và tiểu nha đầu này thì ...

Y Phong háng giọng, chàng cướp lời nói:

- Vị này là Lãng phu nhân, là thê tử của Tam Tương đại hiệp, Lãng Bắc Tu năm xưa còn vị này là ái nữ của Tam Tương đại hiệp. Lệnh tử của Lãng phu nhân chính là thê tử của Vạn Thiên Bình.

Nghe xong Diệu Thủ Hứa Bạch buột miệng “à” một tiếng, nên biết năm xưa hiệp danh của Tam Tương đại hiệp rất nổi tiếng, hầu như người trong võ lâm đều biết. Tuy Diệu Thủ Hứa Bạch là một cao nhân trong võ lâm, nhưng nghe đến danh tự này cũng bất giác có mấy phần kính trọng. Đó chính là lòng tưởng tiếc giữa võ lâm hào khách với nhau, chứ không phải Diệu Thủ Hứa Bạch có sự khiếp sợ đối với Lãng Bắc Tu.

Lão nhìn ba người một lượt rồi lại cười, nói:

- Nể mặt tiểu tử người và Lãng Bắc Tu, lão phu sẽ không chửi mắng lão cầu tử đó nữa, nhưng lão phu phải chờ lão ta ở đây, xem thử lão ta có vĩnh viễn rứt đầu rứt cổ được không ... Ha ha ...

Miệng nói là không chửi mắng, nhưng rốt cuộc cũng mắng một câu “Lão cầu tử”. Y Phong cười thầm trong bụng. Lãng Lâm cũng cảm thấy lão nhân này rất thẳng thắn, thú vị, nàng nhìn lão ta một lúc, rồi dường như không nhin được nên bật cười thành tiếng. Tính của nàng tuy nóng nảy, nhưng chẳng giận lâu bất kỳ người nào, hướng hồ lão nhân này lại là người quen của Y Phong.

Còn Tôn Mẫn, trên mặt bà vẫn chẳng có biểu hiện gì, bà muốn gọi vài tiếng cho Vạn Thiên Bình biết mình đến, nhưng lại sợ sau khi Vạn Thiên Bình xuất hiện thì sẽ xảy ra nhiều chuyện phiền phức.

Diệu Thủ Hứa Bạch ngửa mặt cười lớn mấy tràng rồi ngồi tọa thiền, hướng mặt với phi các trên bờ bên kia. Nhất thời chẳng ai nói một lời, vì ai cũng không biết nên nói gì.

Lãng Lâm đảo mắt nhìn quanh, hết ngóng đông rồi trông tây, hồi lâu nàng thở dài buồn bã và nói:

- Rốt cuộc các vị chờ cái gì chứ ! Ôi ... Chuyện đợi chờ thật là khó chịu. Sáng nay lên núi, ta có thấy một lão nhân đứng chờ tam đệ của mình, hình như đã chờ cả đêm ...

Y Phong giật mình, chàng buột miệng hỏi:

- Cô nương nói ai chờ tam đệ của mình, người đó có phải là một lão nhân thân gầy, mặt đầy vẻ ưu tư ?

Lăng Lâm tròn xoe song mục, nàng gật đầu nói:

- Đúng thế, ngoài lão nhân đó ra, còn có ba người nữa, bọn họ mặc y phục màu lam, thế nào, đại thúc cũng biết bọn họ à ?

Nhất thời Y Phong cảm thấy có một luồng khí lạnh từ đáy lòng dâng lên, chàng trầm nghĩ:

- “Không lẽ bốn người đó là bọn Hoa Phẩm Kỳ ?”

Đôi mày khiếm chau lại, chàng chụp lấy tay Lăng Lâm và hỏi:

- Bọn họ ở đâu ?

Lăng Lâm đầy lòng nghi hoặc, nhưng chậm rãi nói:

- Bọn họ ở trong một tiểu đình dưới sườn núi.

Y Phong rung mình, chàng lại nghĩ:

- “Tam đệ, không lẽ bọn họ chờ Tiêu Vô ! Không lẽ bọn họ đã tìm được Tiêu Vô ?”

Nghĩ đoạn, bỗng nhiên chàng quay người rồi phóng đi như bay. Lúc này dường như chàng đã quên tất cả mọi chuyện, chỉ nhớ hai chữ “Tiêu Vô”. Chàng không hề suy nghĩ khi mình gặp Tiêu Vô thì nên làm thế nào, càng không nghĩ mình có phải là đối thủ của Thiên Tranh Giáo chủ hay không. Chàng chỉ khao khát đối mặt với nhân vật âm hiểm tàn độc đó, vì lửa thù nung nấu trong lòng chàng đã quá lâu, lúc này đã như hỏa diệm sơn bộc phát.

Chàng lướt đi xuống núi như người phát cuồng. Diệu Thủ Hứa Bạch, Tôn Mẫn và Lăng Lâm đều bất giác sửng sờ, ba người chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Bỗng nhiên Lăng Lâm lớn tiếng nói:

- Mẫu thân, hài nhi phải đi xem thử Lã đại thúc làm gì mới được.

Không chờ Tôn Mẫn đáp lời, nàng đã tung người truy theo Y Phong. Nhưng thân pháp của Y Phong quá tuyệt diệu, trông cứ như chim én lượn bay trong núi rừng. Lăng Lâm không ngờ tốc độ khinh công của chàng kinh người đến thế, dù nàng đã sử xuất toàn lực, song vẫn không thể nào truy kịp. Nàng đành gọi lớn:

- Đại thúc, chờ ta với ...

Tiếng gọi của nàng tuy lớn, nhưng Y Phong căn bản chẳng nghe thấy gì. Bản thân chàng cũng cảm thấy thân pháp của mình dường như nhanh hơn trước đây rất nhiều.

Căn cơ võ học của chàng vốn đã rất khá, lại được võ lâm kỳ nhân là Kiếm tiên sinh đả thông hai mạch Nhâm, Đốc, sau đó lại tham ngộ được nội công huyền ảo nhất trong võ học là Thiên Tinh Bí Kíp, vì vậy công lực của chàng đã tăng tiến rất nhiều, chỉ có điều bản thân chàng không biết mà thôi.

Đến bây giờ, chàng vận xuất toàn lực, liền mới biết công lực của mình tăng tiến như thế nào, chàng lao đi như điên như cuồng, chỉ cảm thấy cây cối hai bên sơn đạo chạy vùn vụt ra sau. Nhiệt huyết trong lòng chàng cũng bắt đầu dâng lên, chàng phấn khích thán hởi mình.

- “Chẳng biết Tiêu Vô có đến tiểu đình gặp bọn Hoa Phẩm Kỳ hay không ? Chẳng biết lúc này hắn đã đi chưa ?”

Tâm ý lại xoay chuyển:

- “Dường như công lực hiện tại của ta đã tăng tiến không ít, chẳng biết có phải là địch thủ của tên tặc tử vạn ác Tiêu Vô hay không ?”

Chàng nôn nóng và khao khát muốn giải đáp ngay những vấn đề này. Lúc đó, cước lực càng tăng nhanh hơn trước.

Núi rừng tràn ngập ánh nắng, bỗng nhiên Y Phong cảm thấy ran rát trên mặt, chàng chợt nghĩ ra là mình đã nhiều ngày không thấy mặt trời, và cũng đã nhiều ngày rồi chưa tắm gội. Sau khi gỡ bỏ lớp dịch dung thì mặt chàng tựa như vảy cá trước nắng, bất giác chàng tự cười chế nhạo mình.

Chàng vẫn không dừng bước, vừa chạy vừa đưa tay gỡ những lớp vảy bong tróc trên mặt.

- “Ồ, ta phải tìm nước rửa mặt thôi.”

Chàng trầm nghĩ:

- “Nhưng điều này cũng phải chờ ta gặp Tiêu Vô rồi hãy tính.”

Lâu nay chàng không biết rằng, hận thù có thể khiến người ta chịu đựng được những chuyện mà thông thường không thể chịu đựng được. Nhưng hiện tại thì chàng đã biết, và biết rất rõ. Bỗng nhiên chàng nghĩ, nếu mình là Việt Vương Câu Tiễn thì mình cũng có thể làm được những chuyện nằm gai nếm mật như thế.

Do phân tâm suy nghĩ nên chàng cũng chẳng biết rốt cuộc mình đã lướt đi bao xa rồi, đến khi dỗi mắt nhìn ra thì quả nhiên thấy một góc tiểu đình hiện xuất trong rừng cây giữa sườn núi. Chàng vui mừng đến phát cuồng, chàng vận một luồng chân khí rồi tung người đi, chẳng qua mấy bước thì ngôi tiểu đình vốn ở rất xa, đột nhiên như có ma thuật chạy đến trước mặt chàng. Ôi, một cảm giác sao mà tuyệt diệu đến thế! Có điều nếu chàng không có khinh công tuyệt đỉnh thì dù nằm mộng cũng không ngờ được hưởng thụ cảm giác này.

Nhưng khi vào đến tiểu đình thì toàn thân Y Phong bất giác nổi da gà, mồ hai lạnh vã ra như tắm. Thì ra lúc này tiểu đình không còn là nơi để chờ đợi nữa, mà đã trở thành nơi chứa đựng bốn thi thể. Đó là bốn huynh đệ bọn Hoa Phẩm Kỳ trong Phi Hồng Thất Kiếm, đến từ quan ngoại xa xôi.

Trong lúc Y Phong đứng ngăn người giữa đường trường thì Lăng Lâm cũng đã đến nơi, nhìn thấy bốn thi thể nằm ngang trên mặt đất, nhất thời nàng cũng trợn mắt há miệng, chẳng nói được lời nào. Song, lúc này cả hai không biết rằng, trong rừng cây ngoài tiểu đình đột nhiên có một thiếu niên đang lặng lẽ tiến đến. Người này thân hình hơi gầy nhưng rất kiên cường, mặc y phục màu vàng nhạt, hai tay bưng một chiếc hộp gỗ chừa một thước vuông, hai chân người này rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến độ chẳng phát ra tiếng động nào, nhưng mục quang lại rất thâm trầm, nhìn chằm chằm lên người Lăng Lâm. Sau một hồi ngăn người nhìn Lăng Lâm, cuối cùng hấn khẽ hắng giọng một tiếng ...

Y Phong và Lăng Lâm đều giật mình, cả hai quay người như chớp và cùng quát hỏi:

- Kẻ nào ?

Thiếu niên tung mình lướt vào tiểu đình, hai tay nâng chiếc hộp lên và lớn tiếng nói:

- Đệ tử phụng mệnh gia sư đến đây bái kiến Thiết Kích Ôn Hầu Lã đại hiệp.

Y Phong rùng mình, song mục xạ tinh quang, chàng lạnh lùng bảo:

- Người là ai ? Lệnh sư là ai ?

Chàng không ngờ tên của mình đã không dùng từ lâu, bây giờ đột nhiên lại bị một thiếu niên xa lạ nói ra. Việc bất ngờ này tựa như mũi kim đâm vào tim chàng, nhất thời chàng cảm thấy huyết dịch toàn thân như đông đặc lại. Chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn thiếu niên từ đầu đến chân, nhưng thiếu niên này vẫn đứng thản nhiên cất giọng sang sảng nói:

- Đệ tử là Chung Tịnh, phụng mệnh gia sư dâng chiếc hộp này cho Lã đại hiệp, nếu các hạ quả là Lã đại hiệp thì xin thu nhận chiếc hộp, bằng không tại hạ xin cáo lui.

Nói đoạn, hấn đưa chiếc hộp tới trước, thái độ an nhiên trầm tĩnh vô cùng. Nhưng khi ánh mắt hấn nhìn qua Lăng Lâm thì trong vẻ trầm tĩnh lập tức xuất hiện sắc thái cuồng nhiệt.

Y Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi đưa tay nhận lấy chiếc hộp. Lăng Lâm tròn xoe mắt nhìn hai người, sau khi thiếu niên kêu bằng Chung Tịnh trao chiếc hộp vào tay Y Phong thì lập tức xoay người muốn đi. Lăng Lâm vội quát lớn:

- Đứng lại !

Chung Tịnh hơi ngạc nhiên, hấn vội dừng bước, tuy trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng nếu quan sát kỹ thì có thể thấy những thớ thịt trên mặt hấn đang căng ra. Hấn chậm rãi nói:

- Đệ tử đã hoàn thành sứ mệnh, chẳng hay Lã đại hiệp còn có gì chỉ giáo ?

Y Phong liếc nhìn chiếc hộp đoạn lạnh lùng nói:

- Phiền người thay ta mở chiếc hộp này ra.

Lúc này trong lòng chàng đã phát sinh nghi ngờ, chàng sợ trong chiếc hộp có tàng chứa chất độc nên mới cố ý nói như thế.

Chung Tịnh lạnh lùng nhìn chàng một cái, đoạn nói:

- Gia sư chỉ bảo đệ tử trao chiếc hộp này cho Lã đại hiệp, không bảo đệ tử mở hộp. Nếu Lã đại hiệp không muốn mở hộp thì chuyện cũng chẳng quan hệ gì đến đệ tử.

Hấn nói tuy chậm rãi nhưng ngôn từ rất sắc sảo. Y Phong nghe xong phải chau mày, chàng định khai khẩu thì đã nghe Lăng Lâm gay gắt nói:

- Bảo người mở thì người cứ mở, còn lôi thôi gì nữa ?

Mục quang của Chung Tịnh chợt trầm xuống, tựa như hấn gặp phải một quyết định cực kỳ quan trọng nên trầm mặc rất lâu, sau đó bỗng nhiên hấn lặng lẽ bước tới nhận lại chiếc hộp từ tay Y Phong. Y Phong cảm thấy thiếu niên này thần thái trầm tĩnh, dung diện tuấn tú, song mục rất sáng, đoạn chàng nhìn qua Lăng Lâm thì thấy trong khóe thu ba của nàng dường như lộ vẻ vui mừng, tựa như thầm tán thưởng thiếu niên này biết nghe lời. Bất giác chàng buột miệng hỏi:

- Năm nay người bao nhiêu tuổi rồi ?

Duy nhất Chung Tịnh bị câu hỏi đột ngột này làm cho sững sờ, hấn chớp mắt rồi chậm rãi đáp:

- Năm nay đệ tử tròn mười bảy.

Ngừng một lát, ngữ khí của hấn bỗng nhiên lạnh lùng:

- Vấn đề này vốn chẳng quan hệ gì đến Lã đại hiệp, đệ tử cũng không nhất định phải trả lời, nhưng Lã đại hiệp là người đầu tiên hỏi đệ tử ...

Hấn ngừng lại đột ngột, hữu thủ cầm chiếc hộp lên cao, chuẩn bị mở nắp, Y Phong thầm nghĩ:

- "Thiếu niên này chẳng những thần thái trầm tĩnh, lời nói sắc sảo, mà còn biết đối nhân xử thế, tuy hơi có chút ngạo mạn, nhưng cốt cách vững vàng, đây chính là bản sắc thiếu niên, mà chẳng biết là ai dạy ra một đồ đệ như thế ... Lẽ nào ..."

Chàng vừa hơi chột dạ thì đã nghe Lăng Lâm kêu thét một tiếng rồi quay đầu nhìn qua chỗ khác.

Y Phong định nhãn nhìn kỹ, chàng thấy chiếc hộp đã được mở nắp, bên trong lót lớp lụa vàng nhạt, trên lớp lụa mịn là một chiếc thủ cấp đã khô máu.

Nhất thời chàng cảm thấy chấn động toàn thân, buột miệng kêu lên:

- Chu Sa Chưởng - Long Đại Quân !

Chàng không ngờ thủ cấp trong chiếc hộp này là của Chu Sa Chưởng Long Đại Quân, một vị kim y hương chủ trong tổng đàn Lương Hà của Thiên Tranh Giáo.

Sau giây phút kinh ngạc, chàng quắc mắt nhìn lên và quát hỏi:

- Đứng lại ! Kẻ nào bảo người đến ?

Chung Tịnh cười nhạt, nói:

- Vừa rồi đệ tử đã không đi thì bây giờ cũng không thể đi, Lã đại hiệp cứ yên tâm.

Hắn ngừng giây lát, đoạn lạnh lùng nói tiếp:

- Còn như ai bảo đệ tử đến, đệ tử vốn cho rằng Lã đại hiệp đã sớm đoán ra, chẳng qua là Lã đại hiệp chưa chịu phán đoán đó thôi. Chỉ cần xem qua phong thư của gia sư thì Lã đại hiệp cũng có thể biết.

Nói đoạn, hắn vẫn đứng bất động, song mục nhìn thẳng tới trước. Y Phong đoạt lại chiếc hộp, chàng lấy phong thư bên cạnh thủ cấp, mở ra xem, trong thư viết thế này:

“Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân nhã giám.

Các hạ uy chấn võ lâm, danh vang thiên hạ, nhưng tại hạ vẫn chưa có duyên diện kiến, nên rất lấy làm tiếc. Năm trước có tin đồn các hạ đã chết, tại hạ vô cùng kinh ngạc và chẳng hiểu như thế nào, đến nay mới biết đó là tin giả.

Các hạ chỉ thi triển một kế nhỏ mà đã che được tai mắt thiên hạ, vì thế tại hạ rất ngưỡng mộ tâm trí của các hạ. Thực ra giữa các hạ và tại hạ vẫn chẳng có hiềm khích gì đáng nói cho tới lúc này, vì thế trước tiên xin thay mặt các hạ trả mối thù một chưởng ngoài thành Bảo Định, đem dâng thủ cấp của ngu nhân đó cho các hạ. Thứ đến là báo cái hận một kiếm dưới Chung Nam Sơn cho các hạ, nên mới giết bọn vô tri đến từ Trường Bạch, và sau cùng là thay các hạ giết đi người vợ dâm bôn ...”

Đọc tới đây, bất giác Y Phong quát lớn một tiếng, song mục quang dường như có lửa phun ra.

Cuối thư còn có đoạn:

“Từ đó có thể thấy tại hạ đối với các hạ đã tận nhân tận nghĩa, thế sao các hạ cứ mãi đối địch với tại hạ, há chẳng khiến tại hạ đau lòng lắm ư ?”

Y Phong trừng mắt quát lớn:

- Vô sỉ, thối tha, cực kỳ vô sỉ, cực kỳ thối tha !

Chàng lại đọc tiếp:

“Hôm nay tại hạ có chuyện phải vượt Giang Nam, nên lại không thể tương kiến với các hạ, tại hạ càng tiếc nuối vô cùng !”

Y Phong cười nhạt, nói:

- Ta cũng cực kỳ tiếc rẻ !

Chàng thực sự ân hận không được ăn thịt, lột da người này.

Thư viết tiếp:

“Ngày Đoan Ngọ năm nay, tại hạ kính chờ các hạ tại yên Vũ lâu ở Nam Hồ, hy vọng các hạ sẽ đến đối tửu, khi đó có lẽ chúng ta sẽ được một bữa túy lúy.”

Cuối thư ký tên là:

“Thiên Tranh Giáo - Nam Thất Bắc Lục Thập Tam Đàn - Tổng Đàn chủ - Tiêu Vô.”

Y Phong lật ra mặt sau trang thư thì thấy viết rằng:

“Còn có hai chuyện mà tại hạ phải đa tạ các hạ, một là các hạ đã khảng khái lột bỏ mặt nạ, khiến tại hạ từ nay rất yên tâm, hai là bảo mã mà các hạ tặng đích thực là thần mã, rất tiện lợi. Hiện nay người trong võ lâm đều biết các hạ chưa chết, việc các hạ bỏ không dùng danh tánh thật của mình, há chẳng đáng tiếc và buồn cười lắm ư ?”

Tuy không xem phong thư trên tay Y Phong, nhưng nhìn thần thái phẫn nộ trên mặt chàng. Lăng Lâm biết rằng lời lẽ trong phong thư này nhất định rất chướng tay gai mắt. Nhất thời nàng định nắm tay Y Phong để an ủi chàng, nào ngờ Y Phong đột nhiên vung tay, chiếc hộp gỗ thoát thủ bay đi, phong thư cũng tan tành thành nhiều mảnh.

Thiếu niên Chung Tịnh vẫn đứng bất động trước mặt chàng, nhưng song mục của hắn lại nhìn lên mặt Lăng Lâm như muốn đổ lửa.

- o O o -